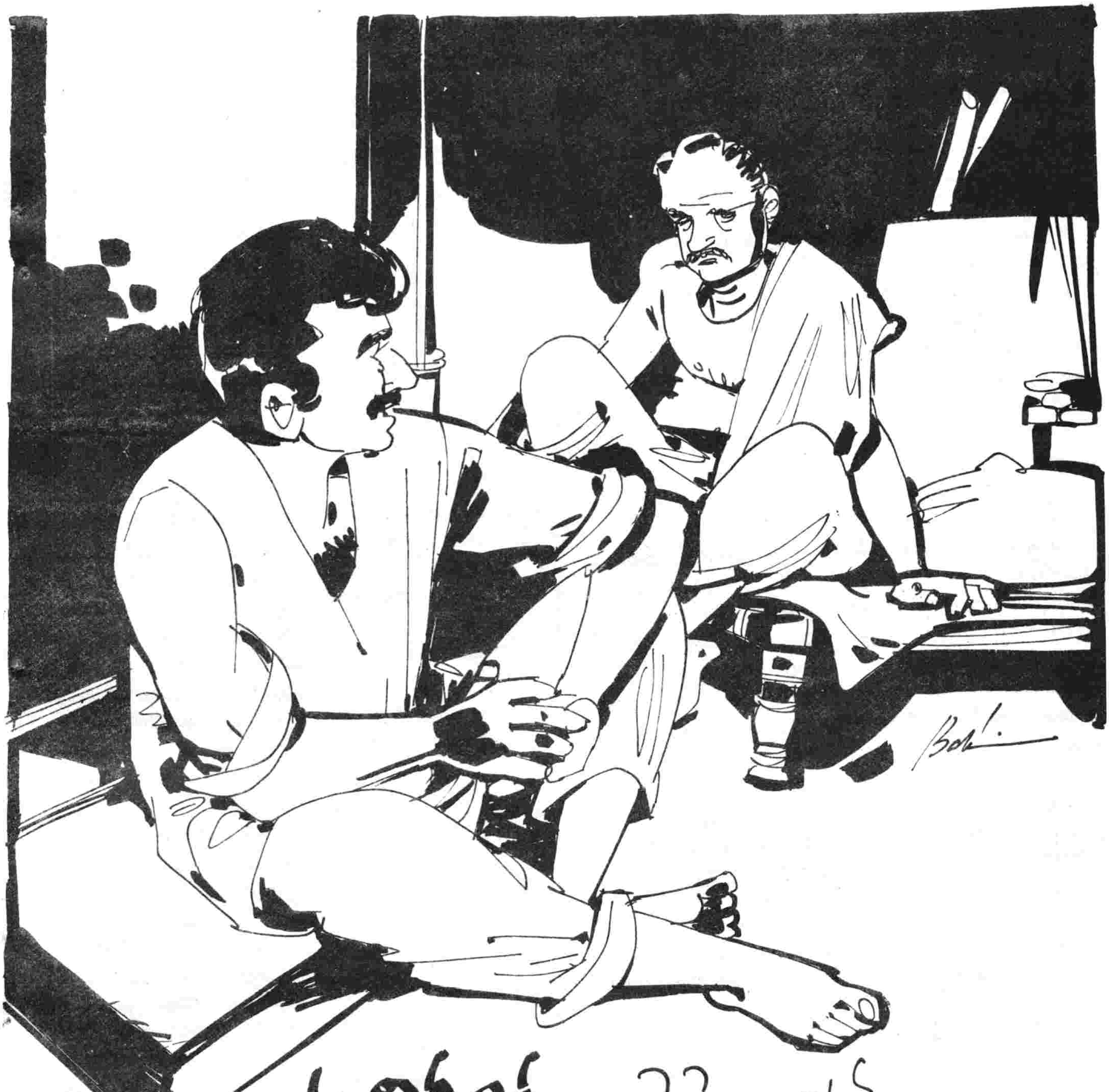

పువికూడు . కె.కె. మీనన్

అ తను వెళ్లాలని అనుకోలేదు.

వస్తాడని వాళ్లూ అనుకుని వుండరు.

ఆ వూరికీ ఆ యింటికీ అతని రాక అనుకోని ఓ సంఘటన అయింది.

పుట్టిన ఊరు వదిలి పదిహేనేళ్ళయింది. ఈ పదిహేనేళ్ళలో ఎక్కడెక్కడ తిరిగేడో ఎన్ని అవస్థలు పడ్డాడో అతనికే ఎరిక. చివరకు స్థిరపడ్డాడు. తనకాళ్ళ మీద తను నిలబడి బతుకుతున్నాడు. తను పుట్టిన వూళ్లోనే ఉన్నా, నాన్న కోరుకున్నట్టు

బాగా చదువుకుని మంచి ఉద్యోగంతో వున్నా; సంపాయించలేనంతగా ఇప్పుడు సంపాయిస్తున్నాడు. అక్కడి మిత్రులు కూడా అతన్ని ఎంతగానో ఆదరిస్తున్నారు. అందుకే పుట్టిన ఊరూ, ఇల్లూ ఒదిలేసి, తోబుట్టువుల్ని కాదనుకుని, ఆ వున్నదే తన వూరనుకుని కష్టపడి పని చేసుకు బతుకుతున్నాడు. తన వూరినీ, తన వాళ్ళనీ పూర్తిగా మర్చిపోయేడు.

తన ఉనికి తన వాళ్ళకు తెలీకూడదు. అదే అతను కోరుకున్నది.

అజ్ఞాత వాసం భద్రంగా సాగుతోంది అనుకుంటోన్న తరుణంలోనే ఒక సంఘటన జరిగింది. దానితో అతని గుట్టు బట్టబయలయింది.

అదీ కాకతాళీయంగా జరిగిందే!

బొంబాయి నుంచి ఒక మిత్రుడు దుబాయ్ వెళ్తున్నాడు. అతన్ని సాగనంపటం కోసం విమానాశ్రయానికి వెళ్ళేడు. అక్కడ తన చిననాటి మిత్రుడొకడు కన్పించేడు. గేటులోనే అతను ఎదురయ్యేడు. తప్పించుకుని అతను లోపలికెళ్ళిపోయేడు. కాని, అతని మిత్రుడు మాత్రం వెళ్ళిపోలేదు. మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి వచ్చేడు. వచ్చి,

అతని ముందు నిలబడి

"నువు అప్పారావు వేనా?" అనడిగేడు.

"అవును. మీరెవరు?" అనడిగేడు అప్పారావు.

"నేనా! గుర్తుపట్టలా? కిష్టిగాడిని. కృష్ణారావునిరా" అన్నాడు కృష్ణారావు.

"అరె..."

ఇద్దరూ గాఢా లింగనంలో కల్సిపోయేరు.

"ఇక్కడున్నావేమిటి?" అనడిగేడు అప్పారావు.

"సౌదీలో వుంటున్నాను. ఇంటికి వెళ్తూ ఇక్కడ ఫ్లైట్ దిగేను" అని చెప్పాడు అప్పారావు బాల్య స్నేహితుడు.

ఇద్దరూ బాల్య స్నేహితులు మాత్రమే కాదు. సహాధ్యాయులు కూడాను. అంతకంటె మంచి అనుబంధం ఏమిటంటే, ఇద్దరూ ఒకేసారి ఎస్సెస్సెల్సీ తప్పేరు. తన తండ్రి కోరికను నెరవేర్చలేదనే ఆవేదనతో అప్పారావు వూరు విడిచి వెళ్ళిపోయేడు. కృష్ణారావు మాత్రం వూళ్లోనే వుండిపోయేడు.

"స్వంత ఆస్తి వున్నా పరీక్ష పోయిందనే నెపంతో ఊరొదిలి వెళ్ళిపోయేవు. ఏమీ లేక పోయినా నేను ఊరిని పట్టుకు వేళ్ళాడుతున్నాను"

"ఇంకానా?"

"ఇప్పడైతే కాదనుకో, ఏదో మీనాన్న దయవల్ల పదివేలు అప్పదొరికింది. అక్కడికి పోయి కష్టపడుతున్నాను."

"కష్టంమా?• డబ్బు సంపాదించుకోవటం కూడా కష్టమేనా?"

"నీకెం తెల్సు? రక్తం పీల్చేస్తారు వాళ్ళు.. అక్కడ అన్ని అడ్డమైన పనులూ చేసి ఇక్కడికి వచ్చి మాత్రం ఎక్కడ లేని దర్జా వెలగబెడతారు".

విమానం బయల్దేరు తున్నట్టు ప్రకటన వచ్చింది. అప్పారావు మిత్రుడు సెక్యూరిటీలోకి వెళ్ళిపోయేడు. ఇద్దరూ కాస్సేపు వుండి విమానం బయల్దేరేక బయటికొచ్చేరు.

"రూం కెళదాం పద"

"లేదురా. ఇంటికెళ్ళాలి" అన్నాడు కృష్ణారావు.

"పెళ్ళయిందా?"

"ఊ... ఇద్దరాడపిల్లలు కూడాను."

"ఓ.... అయితే వెళ్లాల్సిందే. తిరిగి వెళ్ళేప్పుడు మాత్రం తప్పకుండా రావాలి."

"అలాగే"

ఇద్దరూ ఇంటియన్ ఎయిర్ లైన్స్‌కి వెళ్ళేరు. ఆ రోజుకి ఇక హైదరాబాదు విమానానికి ఖాళీ లేదన్నారు. ఒక రోజు అక్కడే వుండిపోవల్సివచ్చింది కృష్ణారావు. డాక్టరు చెప్పిందీ రోగి కోరిందే ఒకటే అయింది.

మిత్రులిద్దరూ రూంకెళ్ళారు.

"ఊరు వదిలేసేక ఏం చేసేవు?" అనడిగేడు కృష్ణారావు.

"ఎన్నో అవతారా లెత్తేను. ఆఖరికి కూలిపని చేసేను. జీవితం ఎంత ఘోరమైన పోరాటమో ఇల్లు వదిలేకే తెల్సింది."

"ఇంతకీ ఇప్పడేం చేస్తున్నావు?"

"మూడు లేత్ మిషన్లున్నాయి. పెన్నులకీ, ప్లేస్టిక్ సామాన్లకీ 'డై'లు తయారుచేసి ఇస్తూ వుంటాను. ఇప్పడు నేనే పదిమందికి జీతాలిచ్చి పోషిస్తున్నాను" అని చెప్పేడు అప్పారావు.

"ఇంటికెప్పడైనా వెళ్ళేవా?"

"లేదు"

"పాపం! మీ అమ్మ పోయిందిరా. నువుకూడా పోయేవనే అనుకుంటున్నారంతా"

"అందుకే మళ్ళీ బతక దల్చుకోలేదు" అన్నాడు అప్పారావు.

ఇది జరిగేక అప్పారావు బతికే వున్నట్టు ఊళ్ళో అందరికీ తెల్సిపోయింది. అంతే కాదు. అప్పారావు ఎడ్రస్‌కూడా వాళ్ళ నాన్నకిచ్చేడు కృష్ణారావు.

కృష్ణారావు వెళ్ళిన పదిరోజుల్లోనే తండ్రినుంచి ఉత్తరం వచ్చింది అప్పారావుకు. ఇంటికి రమ్మని అతన్ని ప్రేమతో పిలవలేదు. అలాగని రావద్దనే వుత్తరంలో ఖచ్చితంగా రాయలేదు.

" నాయనా"

నువు బతికే వున్నావని ఇంతకాలానికి తెల్సింది. అంతేకాదు, బాగా బతుకుతున్నావని కూడా తెల్సింది. చాలా సంతోషం. కాని, నన్ను ఒక్కటే విచారం పట్టుకు పీడిస్తున్నది. అది నువు ఇంట్లోనుంచి ఎందుకు పారిపోయావాఅని. నిన్ను బాగా చదువుకోమన్నాను. చదువుకుని మంచి ఉద్యోగం చేయాలని కోరుకున్నాను. అంతేగాని పరీక్ష తప్పి ఇంట్లోంచి పారిపొమ్మని కోరుకోలేదు. నిన్ను తిట్టినా కొట్టినా ఆ పని చేయ వచ్చు. అలాంటప్పడు నువు వెళ్ళిపోయినా అంతగా పట్టించుకునే వాడిని కాదు. బాధపడేవాడినీ కాదు.

నువు ఇల్లు విడిచేక ఎన్నో అనర్థాలు జరిగేయి. అవన్నీ ఇక్కడ ఏకరు పెట్టి నిన్ను బాధ పెట్టను. అలాగని మంచి కూడా జరక్కపోలేదు. నువు ఉన్నప్పటి నాలుగు ఎకరాల భూమీ ఇప్పడు పన్నెండెకరాలైంది. ఉండటానికి మంచి ఇల్లు చేతినిండా పనికల్పించే పొలమూ వున్నాయి. వాటి కోసం ఉన్న పళంగా అవన్నీ వదిలేసి వచ్చేయమని చెప్పటం లేదు. వచ్చినా నీకు ఏమీ లోటు వుండదని మాత్రమే నా వుద్దేశం. ఇక నిన్ను చూడటం అంటావా? నువు ఎప్పడో పోయావనే అనుకుని గుండె బండ చేసుకున్నాను. కొత్తగా ఇప్పడు చూడాలనే ఉబలాటం ఏమీ లేదు.....'

ఇలా సాగింది ఉత్తరం. అందులో అప్పారావుని ఇంటికి రమ్మని స్పష్టంగా ఏమీ రాయలేదు. రావద్దని కూడా లేదు. ఇలా గోడమీది పిల్లి వాటంగా తండ్రి ఉత్తరం రాయటం అప్పారావుకేమీ నచ్చలేదు. అంచేతనే అటు వెళ్లే ప్రయత్నం చేయలేదు.

తల్లి లేనే లేదు. తండ్రి తనని చూడాలనే అభిలాష చూపించటం లేదు. అన్నగారు సరేసరి. అతని గురించి అసలు ఏమీ తెలీదు.

ఇంకెందుకు వెళ్ళాలి?

కాని, ఇప్పడు వెళ్ళక తప్పదు.

'నిన్ను చూడాలని వుంది. వెంటనే బయల్దేరి రా' అని తండ్రి టెలిగ్రాం ఇచ్చేడు.

అందుకే ఈ ప్రయాణం.

అగ్రతాంబూలం

దీపావళిని వైభవోపేతంగా, అత్యంత ఘనంగా జరపడంలో జపనీయులదే అగ్రతాంబూలం. వీరు 'తోరోవాగోషి' పేరిట మూడు రోజులు చేస్తారు.

పంచత్వక్కులు

దీపావళినాడు జువ్వి, మామిడి, మర్రి, మేడి, నేరేడు చెట్ల పట్టలను నీటిలో నానబెట్టి, దాంతో స్నానమాచరిస్తే శుభప్రదమే కాక ఆరోగ్యం కూడా!

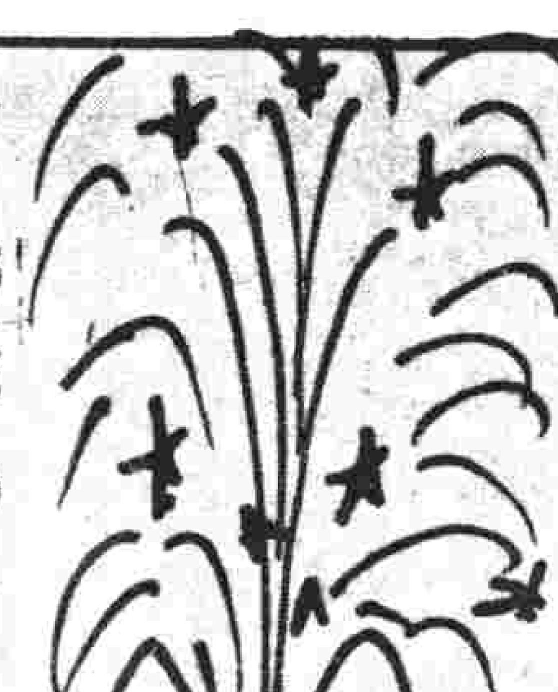

పది హేనేళ్ళ తర్వాత మళ్ళీ అటు వైపు ప్రయాణం చేస్తూ వుండటం వల్ల మొట్టమొదటి సారి వచ్చిన అనుభూతే ఇప్పుడూ కలుగుతోంది. పోతే, అప్పటి పరిస్థితులు ఇప్పుడు లేవు. ప్రయాణ సౌకర్యాలు బాగా పెరగటంతో దూరం తరిగిపోయినట్టుగా అనిపించింది. ఒకప్పుడు బొంబాయి వెళ్ళాలంటే ఖండాంతర యానంలా వుండేది. నర్సాపురం నుంచి నిడదవోలు వరకూ ఒక బండి. అక్కడి నుంచి హైదరాబాదు వరకూ మరో బండి. హైదరాబాదు నుంచి బొంబాయికి ఇంకో బండి. ఇలా మూడు అంచెలుగా ప్రయాణం చేయాల్సి వచ్చేది. మరిప్పుడో! సరాసరి నర్సాపురం వరకూ వెళ్లి పోవచ్చు.

నర్సాపురంలో రైలు దిగగానే అంతా కొత్తగా అనిపించింది. కాలం నిత్య పరిణామ శీలి అనేందుకు నిదర్శనాలు ఓన్నో కనిపించేయి. రిక్షాల స్థానంలో ఆటోలు వచ్చేయి. చిన్న చిన్న ఇళ్ళు వుండే స్థలంలో పెద్ద పెద్ద మేడలు లేచేయి. రోడ్డుకి ఇరువైపులా అందమైన అంగళ్ళు వెలిసేయి. రోడ్లమీద జన సందోహం కదలిక ముమ్మరంగా కనిపిస్తోంది. బొంబాయి మహానగరంలో మసిలిన అప్పారావుకి కూడా అదో అద్భుత పరిణామంగానే అవుపించింది.

ఇక తన వూరిలో ఎలాంటి మార్పులు వచ్చేయో!

రేవు దగ్గరికి వచ్చేప్పటికి ఈ పరిణామ ప్రభావం కొట్టవచ్చినట్లు కనిపించింది. రేవులో కాలికి మట్టి అంటే అవకాశం ఎక్కడా అవుపించలేదు. రేవులో నావలు తక్కువగా కన్పించేయి. లాంచీల రొద లేదు. ఇంతకు ముందు లాంచీలు వుండే స్థలంలో 'పంటి' వుంది. రేవులో రెండు 'పంట్లు' వున్నట్టున్నాయి. మరోటి అవతల కూడా కనిపించింది. కార్లు, బళ్ళు, స్కూటర్లు – అన్నీ అనాయాసంగా పంటి మీదికి ఎక్కిపోతున్నాయి.

'పంటు' అవతలికి వెళ్ళటానికి సిద్ధంగా వుంది. కాని, అప్పారావు అందులో ఎక్కలేదు. నావ కోసం వెళ్లేడు. చేతిలో సూట్‌కేసూ అదీ చూసి గల్ఫ్ సరుకేమో అనుకుని సాదరంగా ఆహ్వానించేడు సరంగు.

"తెడ్డెయ్యక్కర్లేదు బావూ.... ఇంజను" అన్నాడు.

"అవతలికి వెళ్ళటానికి ఎంత?"

"ఎంత బాబూ! ఒక అయిదు రూపాయిలిప్పించండి తమరికి ప్రెత్యేకంగా కడతాను" అన్నాడు సరంగు.

నదివైపు చూస్తే ఒకసారి అంతా చుట్టి రావాలని పించింది.

"పదిరూపాయిలిస్తాను. అలా అయిదు తూముల వరకూ తీసికెళ్ళి అవతల దింపుతావా?" అనడిగేడు అప్పారావు.

"అలాగే బాబూ!"

తాడు లాగి ఏదో చక్రం గిరున తిప్పేడు అసిస్టెంటు కాబోలు ఒక కుర్రాడు. ఇంజను వెంటనే స్టార్టయింది.

పడవ ఐదు తూముల వైపుసాగింది. మోటారు మూలంగా నీటి వాలుకి ఎదురైనా చాల సుళువుగా వెళుతోంది నావ. కుర్రాడు చుక్కాని దగ్గర కూర్చొన్నాడు. సరంగు హాయిగా కూర్చొన్నాడు.

– సాంకేతిక ప్రగతి మనిషిని ఎంత సోమరిని చేస్తోంది? అనుకున్నాడు అప్పారావు.

"ఏవూరు బాబూ మంది" అడిగేడు సరంగు

చెప్పేడు.

"ఎక్కడినుంచొత్తన్నారేంటి?"

అదీ చెప్పేడు.

"అయితే తవరు ఇక్కడుండరన్న మాట!"

"ఊహు... పది హేనేళ్ళయింది, ఇల్లు వదిలి"

" అదీ సంగతి. అందుకే అంత ఇంతగా సూత్తన్నారన్నీను. ఇదేవుంది బాబూ ఊళ్ళోకెళ్ళి చూడండి. డబ్బే డబ్బు! ఎక్కడ సూసినా మేడలే మేడలు!!"

"అంత డబ్బు ఎలా వస్తోంది?" అనడిగేడు అప్పారావు అమాయికంగా.

"అంతా కొయిటా సవుర్లే కదంటి బాబూ! డబ్బుకేం కొదవ? పెళ్ళం వక్కడుంటే మొగుడిక్కడ. మొగుడక్కడుంటే పెళ్ళంవిక్కడ. ఒకోసారి

Authorised Show Room for yezdi 55 KMPI AMAZING MILEAGE

SALES SERVICE GENUINE SPARE PARTS

శ్రీదుర్గ ఆటోమొబైల్స్

31-32-56, లీలామహల్ జంక్షన్

విశాఖపట్టణము-530 020

Authorised Dealer for

IDEAL JAWA (I) LTD.,

For Visakhapatnam
Vizianagaram & Srikakulam Districts

శక్తిలో మేటి - లాభసాటి బేరం

* 12 V Electronic * CD ignition system * Easy Start
● అయిడియల్ టెర్మ్స్ కండీషన్స్ ప్రకారం

సంతాన సాఫల్య కేంద్రం
లక్ష్మీ గౌరంగ క్లినిక్

16-8-22, 3వ లైన్, అఫీషియల్ కాలని
విశాఖపట్టణము-530 002, ఫోను:65019

డా.(శ్రీమతి) ముకుంద కుమారి
M.B.,B.S.,
వైద్య నిపుణులు

ఆపరేషన్ అవసరము లేకుండ సులభమైన మరియు నిరపాయకరమైన పద్ధతిలో సంతానము కల్గుటకు చికిత్స చేయుటలో అనుభవజ్ఞులు.

15 ఏళ్ళకు పైగా సంతానం కలగని దంపతుల కేసులు విజయవంతం అయినవి.

ఫోన్ ద్వారా అపాయింట్‌మెంట్ తీసుకొనవచ్చును

సంప్రదించు వేళలు: ఉదయం : 09-11 గం.లు
సాయంత్రం : 06-09 గం.లు
ఆదివారం : శెలవు

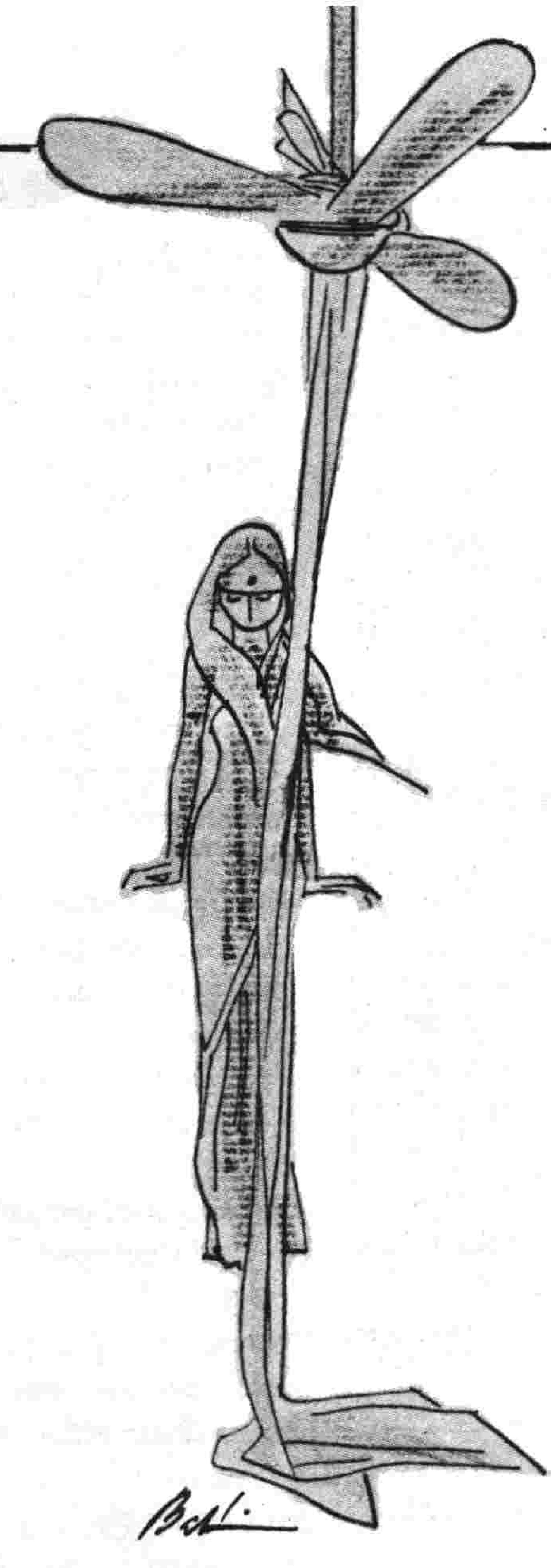

చీర తాడు

చీర తాడు కావడం
హృదయం చీలికలు చీలికలుగా చింవుకుపోయే దృశ్యం కదా
ఒంటి చుట్టూ మృదువుగా చుట్టుకునే కలంకారీ చీర
మెడ చుట్టూ చుట్టుకుపోవడం
కన్నీటితో బిగించిన చిత్రహింసల చిత్రం కదా
అంతా బొమ్మకట్టుకుపోయే నిర్వేదక్షణాల కాలం ఇది
మడతల చీర విష్తకుని కంఠం చుట్టూ ముడిపడి
ప్రాణాలను మడత పెట్టడం
సుకుమార సుందర శరీరాన్ని వేలాడకట్టడం ఏ సంస్కృతీ ప్రతిబింబం
మాన ప్రాణాలను రక్షించే చీర ప్రదర్శనగా
మరణ శాసనాన్ని వేలాడకడ్తోంది
స్త్రీని వధించడానికి ఈ కట్న వ్యవస్థకు
మూగారు చీర సైతం దుష్ట ఆయుధమే
నిరపరాధి చీర అపరాధిగా వేలాడుతోంది
చీర తాడై ఆమె మెడ చుట్టూ నిస్సహాయంగా
మెలికలు తిరిగిపోతోంది
ఆమె ఉతికి అరవేసిన చీరా
సెంటు స్ప్రేతో సుగంధితమైన చీర
ఈ రోజు ఆమెను ఆయువు అరిపోయేలా ఆరవేసింది
ఆమెను దుర్గంధితంగా నేలను తాకకుండా నిలిపివేసింది
చీర తాడైతే ఆమె కట్టె అయిపోయింది
ఇప్పుడు షో కేసులోని చీరలన్నీ నాకు
తాళ్ళుగా కనిపిస్తున్నాయి

—కందాళై రాఘవాచార్య

ఇద్దరూ అక్కడే వుంటారు. ఇంక ఆళ్ళ పిల్లల సంగతి సూడండి! దర్జా అంటే ఆల్లదే దర్జాఅండి. ఒకొక్కడికీ ఒకో మోటారు సైకిలు. ఆ సైకి లెక్కే సినిమాలికీ సికార్లకీ తిరగటవే పని. ఆడపిల్లల్ని యేడిపించడం, లేక పోతే ఆల్లని యెనకాల కూకోబెట్టుకుని తిరగడం..."

అతను చెబుతుంటే చాల వరకూ అక్కడి సామాజిక పరిస్థితి అర్థమైపో యింది అప్పారావుకు.

"మీకు తెలవదేమో! ఇంతకు ముందు మీ వూళ్ళో సదువుకున్న ప్రెతి బాబూ ఇంజనీరో డాట్టరో అయ్యా నోడు. ఉప్పుడు సూడండి ఒక్కడూ పది దాటటం లేదు. సోకులు మాత్రం.... అబ్బో!!"

అతను అసూయతో చెబుతున్నాడో వాస్తవం చెబుతున్నాడో అర్థం కాలేధు అప్పారావుకు.

నావ ఐదు తూములు దాటి ముందుకు పోతోంది.

"ఇక తిప్పి అవతలి పక్కకి పోనీయ్" అన్నాడు అప్పారావు

నావను నదికి అడ్డం వేసేదు సరంగు. అయిదు నిమ షాల్లోనే అవ తలికెళ్ళి పోయింది. రేవు వైపు మళ్ళించేదు నావను.

ఇంతకు ముందు సఖినేటిపల్లి లంకలో మనిషి ఎత్తున చెంగలి ఎదిగి నిత్య హరితంగా అవుపించేది. చాలా మంది స్త్రీలు గడ్డిమోపులతో పడవ దాటుతూండటం కద్దు. ఇప్పుడు గడ్డీ లేదు. స్త్రీలు అంతకంటే లేరు. అంతా కొబ్బరిచెట్లమయం.

గోదారి పూర్తిగా పాటుకు మళ్ళింది. నీటి వాలులో నావ ఇంజను వేగాన్ని మించి వెళుతోంది. ఇంతకు ముందు గోదారి పాటుకు మళ్ళినప్పుడు రేవులో దిగాలీ అంటే మోకాటి లోతు బుర దలో దిగాల్సి వచ్చేది. ఫేంటు ఎగ్గట్టి, చెప్పలు చేత్తో పట్టుకుని మరీ దిగాల్సి వచ్చేది. ఇప్పుడు హొడ్డున సిమెంటు మెట్లు కట్టేరు. నావ దరికంటే హాయిగా వెళిపోతోంది.

"చాలా హాయిగా వుందే?" అన్నాడు అప్పారావు ఉత్సాహంగా.

"అంతా ఓయెన్జీసీ వోళ్ళ సలవ బాబూ" అన్నాడు సరంగు.

"పెట్రోలు తవ్వేవోళ్ళు. ఎక్కడ జూసినా ఆళ్ళే, ఆళ్ళ బళ్ళే! అందుకే అంతా సాపుగా చేసి పెట్టుకున్నారు."

చమురు వె దుకులాట సమాచారం అప్పారావుకు తెలుస్తోనేవుంది. కృష్ణా గోదావరి డెల్టంతా చమురు బావులతో నిండి వుందని, అక్కడ ఓ.యన్.జి.సి. వారి పనులు చురుగ్గా సాగుతున్నా యనీ పేపర్లలో చదూతూనే వున్నాడు. కాని, ఆ పనులు ఈ ప్రాంతం రూపాన్నే మార్చేసాయని ఊహించలేకపోయేడు. ఓయన్జీసీ భౌతికంగానూ, గల్ఫ్ ఆర్థికం గానూ ఈ ప్రాంతాన్ని మార్చివేసేయన్న మాట!

నావ దిగి సిమెంటు మెట్లెక్కేడు.

సరంగుకి పదిరూపాయిలు ఇచ్చి వెనక్కి తిరిగేప్పటికి వాళ్ళ అన్నయ్య రామ్మూర్తి కనిపించేడు. అతను వాళ్ళన్నయ్యే అని రూఢిగా అనుకునేందుకు అప్పారావుకు ఆధారాలు చిక్క.లేదు. కాస్సేపు నిలబడి ఏవో పోలికలు కూడబలుక్కుంటే తప్ప పోల్చుకో లేకపోయేడు. అంతగా మారిపోయేడు రామ్మూర్తి. అకాల వార్ధక్యం వచ్చి మీద పడినట్టుగా వున్నాడు.

కాస్సేపు పరికించి చూసి

"అన్నీయ్యా!" అని పలకరించేడు అప్పారావు.

ఆ మాట వినగానే అమాంతం తమ్ముణ్ణి కౌగలించుకున్నాడు రామ్మూర్తి.

కుశల ప్రశ్నలు ముగిసేక

"ఏవిటన్నయ్యా ఇలా అయిపోయే" వని అడిగేడు అప్పారావు

"నువు చూసి అప్పుడే పదిహేనేళ్ళయింది. అంత వయసూ మీద పడలేదామరి"

"అలాంటి మార్పు కాదిది"

"మరెలాంటిది అంటావు?"

"నువు ఏదో మానసికంగా బాధపడుతున్నట్టున్నావు"

"అలాంటిది కూడా కొంచెం వుందనుకో"

"కొంచెం ఏవిటన్నయ్యా! ముఖం చూస్తే తెలీటంలా? అసలు నీకు మానసిక బాధ వుండాల్సిన అవసరం ఏం వుంది?"

"అన్నీ అవసరాన్ని బట్టిరావు. కొన్ని అవసరం లేకపోయినా 'వచ్చి మీద పడతాయి."

"ఏవిటి చెప్ప నీ బాధ?"

"ఏమని చెప్పను? ఈ స్థితిలో వేరే కాపురం అంటే మాటలా? నలుగురు పిల్లల్ని పెంచి చదివించాలి. ముగ్గురు ఆడపిల్లలకి పెళ్ళిళ్లు చేయాలి. ఇప్పడా తండ్రి నీడకింద ఏమీ తెలీకుండా బతికి పోతున్నాను. వేరుపడితే సాగుతుందా చెప్పు?"

"అసలు ఎందుకు వేరు పడాలి?"

"వేరు పడాలి అనే అభిప్రాయం నాదికాదు. మీ వదినది. నీకు రమ్మని టెలిగ్రాం ఇప్పించింది కూడా ఆమే. నాన్న కాదు"

"అయితే నాన్న నన్ను చూడాలని రమ్మని లేదన్నమాట!"

అప్పారావుకు మనసు చివుక్కుమన్నది. తండ్రి తన మీదబెంగపడి పిలిపించుకున్నాడని ఇంతవరకూ అనుకున్నాడు.

బస్సుకు వెళ్ళేసమయం ఆసన్నమైనట్టు హార్న్ వినబడుతోంది.

"సరే పద బస్సుకు టైమైనట్టుంది"

"బస్సెందుకు? మన గూడు బండి వుంది"

ఇద్దరూ బండి దగ్గరికెళ్ళేరు. బండి చాలా అందంగా వుంది. అది కేవలం ప్రయాణాల కోసమే తయారు చేయించినట్టుగా వుంది. మంచి రంగులు వేసి పూలరథంలా తయారు చేసేరు.

వీళ్ళని చూడగానే పాలికాపు పరుగెత్తుకొచ్చి చేతిలో సూట్‌కేస్ అందుకున్నాడు. పెట్టె బండిలో పెట్టి గిత్తల్ని బండికి కట్టేడు.

"ఈ బళ్ళు ఇంకా వున్నాయన్న మాట!" అన్నడు అప్పారావు.

"లేకేం? ఇదుగో మనలాంటి వాళ్ళ దగ్గరే వున్నాయి. అందరూ వదలేసిన దర్జాల్ని నాన్న చేస్తూ వుంటాడు. ఊళ్ళో మోతుబరులంతా ఇలాంటివి ఎప్పుడో వదిలేశారు. అసలు పొలాలే అమ్ముకుని పట్నాలకి పోతున్నారు.

గిత్తల్ని బండికి కట్టేక

"ఎక్కండి" అన్నాడు పాలికాపు.

గిత్తల్ని ఒక్కసారి పరికించి చూసేడు అప్పారావు. ఒంగోలు గిత్తలు. బండి కంటే అందంగా వున్నాయి.

అప్పారావు బండిలోకి ఎక్కేడు. కింద పరుపు వేసినట్టున్నారు మెత్తగా వుంది. తర్వాత రామ్మూర్తి ఎక్కి వెనక వున్న చెక్క తలుపు పైకి లాగి బోల్టు పెట్టేడు.

అదిలించగానే గిత్తలు పరుగు తీసేయి.

"ఈ వరసన బస్సుకంటే ముందు మనమే వెళిపోయేట్టున్నాం" అన్నాడు అప్పారావు.

"మరేమనుకున్నావ్?" అన్నట్టు నవ్వేడు రామ్మూర్తి.

మువ్వల సవ్వడి చేసుకుంటూ పరుగెడుతున్నాయి గిత్తలు. వాటితో పాటే అప్పారావు ఆలోచన్లు కూడా పరుగెడుతున్నాయి. చిన్నప్పుడు తిరిగిన ప్రదేశాలూ, చేసిన అల్లరి పనులూ అన్ని అతని కళ్ళ ముందే గిర్రున తిరిగేయి. అలా తిరుగుతో వుండగానే ఇంటి ముందు ఆగింది బండి.

మువ్వల సవ్వడి విని పిల్లలు బయటికొచ్చేరు.

"ఇటురారా మురళీ"

కొడుకును పిలిచేడు రామ్మూర్తి. మరళి వెనకే ఇద్దరు ఆడపిల్లలూ వచ్చేరు.

"వీడు పెద్దాడు. పెద్దాడేవిట్లే వాడొక్కడే. వీళ్ళిద్దరూ ఆడపిల్లలు"

"తెలుస్తోనే వుంది కదా అన్నయ్యా" అన్నాడు నవ్వుతూ

"మూడోది.... ఏదిరా?"

"తాతయ్య కూడా వెళ్లినట్టుంది నాన్న" అని చెప్పేడు మురళి.

అయితే తాతయ్య ఇంట్లో లేరా?"

"ఊహు.... పంచాయితీ ఆఫీసుకెళ్ళేడు"

"ఎందుకు?" అనడిగేడు అప్పారావు.

"ఎందుకేవిటి? ఆయన ప్రెసిడెంటుగా"

'అయితే నీ చిన్న కూతరు పంచాయితే మెంబరా?" అన్నాడు అప్పారావు.

అందరూ నవ్వుకున్నారు.

ఇంతలో కాంతం కూడా బైటికొచ్చింది.

"ఏం బాబూ! బాగున్నావా?" అని పలకరించింది అప్పారావును.

"ఎవరన్నయ్యా! ఒదినేనా?" అనడిగేడు అప్పారావు.

"ఏం నాయనా అన్నగార్ని గుర్తుపట్టగలిగిన వాడివి నన్ను గుర్తుపట్టలేకపోయేవా?"

"అదికాదు వదినా! బాగా ఒళ్లొచ్చింది కదా ఎవరో అనుకున్నాను"

"పోన్లెండి, లోపలికి రండి"

అప్పారావు లోపలికెళ్ళేడు. ఇల్లుకూడా ఇంతకు ముందులా లేదు. ఏవో మార్పులూ చేర్పులూ జరిగేయి. ఇల్లంతా నాపరాయి పరిపించేరు. గదులు పెద్దవైనాయి. అన్ని గదుల్లోనూ ట్యూబులైట్లున్నాయి. ఇంతకు ముందులా ధాన్యం గదులో లేదు. బయట ధాన్యం కోసం ప్రత్యేకమైన ఏర్పాట్లు చేసేరు.

ఇల్లంతా తిరిగి చూస్తూ వుంటే మళ్ళీ

కొత్త కవి

కుక్కని
కట్టెయ్యమంటే...
ఏకంగా
కుక్కమీదే
కవిత్వం కట్టేశాడు..
మరీ
కొత్తగా కవిత్వం రాస్తున్నట్టు
లేదూ...?!

– భమిడిపాటి వెంకటేశ్వరరావు

నిరీక్ష

ఎన్నో కళ్ళు గుర్తుకొస్తాయి ప్రవహించే నదిని చూస్తే,
ఎన్నో రైళ్ళు గుర్తుకొస్తాయి ఒక సంధ్యాభారాన్ని మోస్తే
రోజూ ఒక శవాన్ని విసిరేస్తుంటాను అసహన సముద్రంలోకి
నిశ నిరూపాన్ని వెన్నెల బావుటాగా ఎగురవేస్తుందని చీకట్లోకి
కొవ్వొత్తిలా నిలబడింది నిరీక్ష వాయు కెరటాల్లో,
నిరూపాన్ని పొదగలేక శిలలో
శిలగా పడున్నాడు శిల్పి కలలో
నీ ప్రేమ ఆంతర్యం నలుదిక్కులా వ్యాపించింది పరిమళంలో
కనుపించదా పువ్వు ఈ పూల తోటలో
సముద్రంగా మారింది అసంతృప్తి
కన్ను మూసింది కొవ్వొత్తి

-సాత్యకి

ప్రత్యక్షమైంది కాంతం.

"స్నానం చెయ్ నాయనా కాస్త బడలిక తగ్గుతుంది"

బయటికెళ్ళి కొడుకుని పిల్చింది.

ఒరే మురళీ అలా వెళ్ళి కాస్త మోటార్ వేసిరా నాన్నా బాబాయ్ స్నానం చేస్తారు" అని చెప్పింది.

'ఈ మోటారు కథ ఏవిటో' అనుకుంటూ వుండగానే 'కియ్యి'మని శబ్దం మొదలైంది.

"ఏవిటి వదినా అది"

"మోటారు నాయనా నూతిలో నీళ్ళు చేదుకోలేక చేతులు పడిపోతున్నాయని మొరపెట్టుకుంటే మీ నాన్నగారు ఈ ఏర్పాటు చేశారు. సుఖంగా వుందనుకో ప్రాణం.

అంటే బాత్రూంలు కూడా ఉన్నాయన్న మాట! ఇక్కడకూడా యి ఎలుకల బోనుల్లోనే స్నానం చేయాలా? చక్కగా నూతి దగ్గర నీళ్ళు చేదుకుని స్నానం చేయటంలో వున్న హాయి కుళాయి కింద కూర్చుంటే వస్తుందా?"

"నేను నూతి దగ్గరే స్నానం చేస్తా నొదినా" అన్నాడు.

"ఎలా చేస్తావు నాయనా పైన జాలీతో కప్పేశారుగా"

ఇదొకటి. ఇక తప్పదురా భగవంతుడా అనుకున్నాడు.

ఈ పరిస్థితులు చూస్తూ వుంటే జనపదాలు భ్రష్టుపట్టి పోయాయనే అనిపించింది అప్పారావుకు. నగరాల నుంచి దిగుమతి అయిన సంస్కృతి పల్లెల్ని కలుషితం చేస్తోందనేందుకు ఇదొక్కటే నిదర్శనం.

పల్లెటూళ్ళు నిజంగా అభివృద్ధి చెందాయా?

ఇది వాపే కాని బలుపు కాదేమోనని అనుమానం కలుగుతోంది అప్పారావుకు. ఊరు వదిలి వెళ్ళేక విచ్చుకుని, విశాలమైన అతని మనసుకి ఇవన్నీ గ్రామ జీవన రాగంలో అపస్వరాలుగా అనిపించేయి. సహజ ప్రకృతికి సంకెళ్ళు వేసినట్టుగా అనిపించింది.

స్నానం చేసి భోంచేసేటప్పటికి వెంకట్రామయ్య గారు ఇంటికి వొచ్చేరు. ఎడం చేయి పిల్లన వేలు పట్టుకుని చిన్న మనవరాలు ఆయన్తో పాటే లోపలికొచ్చింది.

"బాగున్నావా నాన్నా?" అని పలకరించేడు అప్పారావు.

"ఆ... వచ్చావా? రావేమో అనుకున్నాను"

"నువ్వు రమ్మని టెలిగ్రాం ఇస్తే రాకుండా ఎలా వుంటాను నాన్నా?" అందామనుకున్నాడు అప్పారావు. కాని అప్పటికే లోపలికెళ్ళిపోయేడు వెంకట్రామయ్య గారు.

అప్పారావు గుండెల్లో ఏదో గుచ్చుకున్నట్లు అనిపించింది. ఇంత కాలం తర్వాత ఇంటికొచ్చిన కొడుకుతో మాట్లాడే విధానం ఇదేనా? అంటే, ఆయనకి తన మీద ఏ మాత్రం ప్రేమ లేదన్న మాట! అనుకున్నాడు అప్పారావు.

మురళి వచ్చి అప్పారావు దగ్గర నుంచున్నాడు.

"పొలం చూసి వద్దాం వస్తావా మరళీ" అనడిగేడు. ఎందుకో అక్కడ కూర్చోబుద్ధేయలేదు అప్పారావుకు.

అడిగిందే తడవుగా అప్పారావు చెయిపట్టుకు లాగేడు మురళి 'వెళ్దాంపద' అన్నట్టు. కాని కాంతం ఎక్కడి నుంచి వచ్చిందో చటుక్కున ముందుకొచ్చి

"ఇప్పుడుకాదులే ఎండతగ్గేక వెళ్ళండి" అని ఆజ్ఞాపించింది కొడుకుని. వాడి ముఖంలో నిరుత్సాహం తొంగి చూసింది.

"నువులోపలికెళ్ళు. బాబాయి కాసేపు పడుకుంటారు" అంది.

ఇష్టం లేకుండానే వెళ్ళిపోయేడు మురళి.

నడుం వాల్చేడు అప్పారావు. అతనికి తెలీకుండానే గాఢనిద్ర ఆవహించేసింది. అలా ఎంత సేపు నిద్రపోయేడో తెలీదు.

లేచేప్పటికి నాలుగు దాటింది. లేచి ముఖం కడుకున్నాడు. అప్పటికే 'టీ' కప్పుతో వచ్చి అక్కడ నిలబడి వుంది కాంతం.

టీ తాగి మురళిని వెంటబెట్టుకుని పొలం బయల్దేరేడు అప్పారావు.

"కొత్త పొలమా పాత పొలమా బాబాయ్" అనడిగేడు మురళి.

అదేవిటో బొత్తిగా అర్థంకాలేదు అప్పారావుకు.

"అంటే ఏవిట్రా?" అనడిగేడు.

"ఏమో! అలాగే అంటారు. తాతయ్య కొన్నది పాతపొలమట. నాన్న కొన్నదేనో కొత్త పొలమట"

"నాన్న కొన్నాడని ఎవరు చెప్పేర్రా?"

"అమ్మే"

కొంత వరకూ అర్థమైంది అప్పారావుకు.

"అయితే పాతపొలానికే పద" అన్నాడు.

పొలంలో కూడా యీ పదిహేనేళ్ళ వ్యత్యాసం కొట్టవచ్చినట్లు కన్పిస్తోంది. చాలా మార్పులు జరిగేయి. తాను చూసిననాటి కొబ్బరి చెట్లన్నీ ముదిరి ముసలివై పోయేయి. వాటి స్థానంలో నాటిన కొత్త చెట్లు అప్పుడే కాపుకాచ్చేయి. మామిడి చెట్లు అలాగే కన్పిస్తున్నా, అప్పట్లాగే విరగ్గాసినా, దాన్లో కూడా మార్పు కన్పిస్తోంది. అప్పుడు ఉన్నన్ని కొమ్మలు లేవు. కొబ్బరి చెట్లకు ముసుగుని కొట్టిపారేసేరో లేక గాలికి విరిగిపోయేయో తెలీదు.

తోట మధ్యలో తను నాటిన పనస చెట్టు కన్పించింది. చాల ఆరోగ్యంగా పెరిగి కొమ్మలు విశాలంగా పరుచుకుంది. ఎవరో ఆత్మీయులు కన్పించినట్టు ఆ చెట్టు దగ్గరకు పరుగెత్తేడు అప్పారావు. అయిదారు కాయలు కాండానికి వేళ్ళాడుతున్నాయి. మొదల్నే పక్వానికి వచ్చిన రెండు కాయలున్నాయి. దగ్గరికెళ్ళి వాటిని తడిమి చూసేడు అప్పారావు.

"ఊహు..."అని తల ఆడించేడు.

"ఏమిటి బాబాయ్?" అనడిగేడు మురళి.

"కాయలు మీద గంట్లు ఎడం ఎడంగా వుంటే తొనలు పెద్దవిగా వుంటాయి" అని చెప్పాడు అప్పారావు.

"ఎలా వున్నాయి?"

నిత్యదీపావళి

కండక్టరు
చూపించమని అడిగితే
పాసు...!
కాలేజి కుర్రాడు
అవుతాడాక
కాలే
టపాసు...!!

– భమిడిపాటి వెంకటేశ్వరరావు

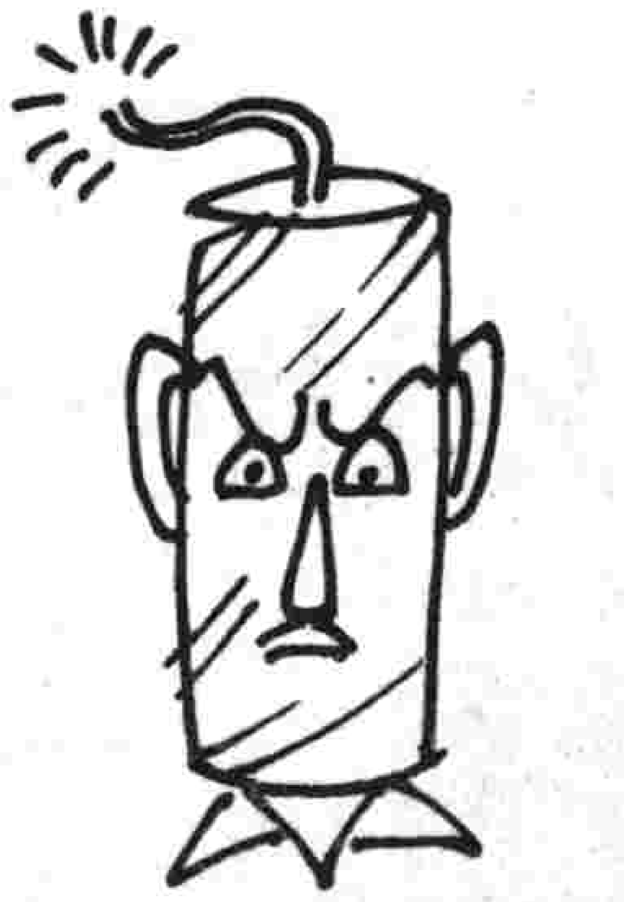

"పెద్దగానే వున్నాయి. రుచిగా కూడా వుంటాయి"

"అయితే ఆరెండు కాయలూ నువు తీసికెళ్ళు బాబాయ్"

"అవును. తీసికెళ్తే బావుంటుంది. అక్కడి వాళ్ళకు పనస పండు రుచి లెలీదు.

పొలం అంతా తిరిగి చూసేప్పటికి చీకటి పడిపోయింది. ఆ రోజు ఇక ఊళ్ళోకెళ్ళి ఎవర్నీ కల్సుకోలేక పోయేడు.

రాత్రి భోజనాలయ్యేక అన్నాదమ్ము లిద్దరూ చాలా సేపు కబుర్లు చెప్పకు న్నారు.

"పొలం అంతా తిరిగి చూసేవా?" అనడిగేడు రామ్మూర్తి

"నువు కొన్న పొలం వెళ్ళనేలేదు. సమయం చాల్లేదు"

"నేను కొన్నా పొలమా? అలాగని ఎవరు చెప్పేరు?"

"మురళి"

"ఓహో...." అన్నాడు అంతే. ఆ తర్వాత మాటల్లేవు.

రాత్రి పదిగంటలైంది. పిల్లలందరూ నిద్రపోయేరు. అన్నా వదినా కూడా తమ గదిలోకి వెళ్ళిపోయేరు.

బయటికి వెళ్ళాడు అప్పారావు. తమ ఇంటికి అటూ ఇటూ చేలున్నాయి. దాళవా పంట సర్వాత చేలలో పిల్లి పెసర వేసనట్టున్నారు. బాగా పెరిగింది.

అప్పటికే ఊరంతా గాఢ నిద్రలోకి జారిపోయినట్లు అనిపించింది అప్పారావుకు. దూరంగా వున్న రోడ్డు మీద నుంచి బస్సో, లారీయో – వెళ్ళిన శబ్దం వినిపించింది. ఆ తర్వాత నీరవ నిశ్శబ్దం. ఆ నిశ్శబ్దంలో చేలలోంచి విన్పించే కీచురాళ్ళ కోరస్ భయంకరంగా వుంది. వీధిలో దీపాలు కూడా కునికిపాట్లు పడుతూ వెలుగుతున్నాయి.

నిద్ర వస్తున్నట్టుగా అనిపించింది అప్పారావుకు. పడుకోవాలని లోపలికెళ్ళాడు. మంచం మీద కూర్చొన్నాడు. ఇంతలో బయటి నుంచి తండ్రి పిలుపు వినిపించింది.

లేచి వెళ్ళేడు.

'అలా చావిట్లోకి రా"

వెంకట్రామయ్య గారు ఎప్పుడూ చావిట్లోనే పడుకుంటాడు.

అప్పారావు వెళ్ళేప్పటికి పక్కమీద కూర్చొని వున్నాడు వెంకట్రామయ్య గారు. మంచం మీద చిన్న మనవరాలు నిద్రపోతోవుంది.

"అలా కూర్చో"

ఎదురుగా వున్న పాత కాలం నాటి కుర్చీ చూపించేడు. అందులో సర్దుకుని కూర్చొన్నాడు అప్పారావు. కూర్చొన్న చాలా సేపటి వరకూ ఎవరూ మాట్లాడలేదు. చివరకు అప్పారావు --

"ఏవిటి నాన్నా?" అని అడిగేడు.

చాలా సేపు మౌనం తర్వాత అన్నాడు వెంకట్రామయ్య గారు.

"జీవితంలో ఊహించని పని చేయాల్సి వస్తోంది"

"ఏవిటి నాన్నా అది?"

"నిన్ను టెలిగ్రాం ఇచ్చి రప్పించింది ఎందుకో తెల్సా?"

"ఎవరు? నువ్వేనా?" తెల్సినా అడిగేడు అప్పారావు.

"నేను కాదు. నేను ఇచ్చినట్టే వున్నా, ఇచ్చింది నీ వదిన"

"ఎందుకట?"

"అదే చెప్పబోతున్నాను..." అని కాస్సేపాగి

".... భూమి పంచెయ్యమని పోరు పెడుతోంది.

"నా బతుకేదో నేను బతుకుతున్నాను. భూమి అంతా వాళ్ళదేగా. ఇంకా యీ పంపకాల భాగోతం ఎందుకు?" అన్నాడు అప్పారావు.

"నువ్వు బతికి వున్నావని తెలియనంతకాలం అంతా తనదే అనుకున్నది. నువు ఉన్నావని ఎప్పుడైతే తెల్సిందో అప్పట్నుంచే దాని గుండెల్లో రాయి పడింది."

"అలాంటప్పుడు నన్ను రప్పించడం ఎందుకు?"

"అందులోనే వుంది రహస్యం. అది అందరితోనూ ఏం చెప్తకుంటుందో తెల్సా? నువు ఉన్నప్పటి నాలుగు ఎకరాలే ఉమ్మడి భూమిట. తక్కిన భూమి అంతా తన మొగుడి రెక్కల కష్టం మీద కొన్నది కాబట్టి వాడికే చెందాలిట. అది తేల్చుకోటానికే నిన్ను 'రప్పించింది".

"అన్నయ్య ఏ మంటాడు?"

"వాడో వాజమ్మ. పెళ్లాం చేతిలో కీలుబొమ్మ. వాడికి ఇష్టం లేకపోయినా పెళ్లం ఆడించినట్లల్లా ఆడుతాడు."

అప్పారావుకు విషయం అంతా అర్థమైంది. చాలా సేపు ఆలోచించేడు. ఆలోచించి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చేడు.

"ఇప్పట్లో పంపకాలు అంత మంచిది కాదు నాన్న" అన్నాడు.

"ఏం? ఎందుకని?"

"అన్నయ్యకు పిల్లలున్నారు. వాళ్ళ చదువులూ పెళ్ళిళ్ళూ ఉమ్మట్లోనే జరగాలి"

"అలా అనాటానికి నువ్వెవడివిరా? ఆ జ్ఞానం దానికుండాలి."

"ఆమెకు లేకపోతే పోయే. మనకైనా ఉండాలిగా. వేరుపడితే అన్నయ్య ఈ భారాన్ని మొయ్యలేడు.

"అని నువ్వనుకుంటున్నావు. నీ వొదిన అలా అనుకోవటం లేదు. పంపకంలో పదెకరాలూ వచ్చేస్తే అదేమంత కష్టం కాదనుకుంటోంది"

"అది ఆమె అజ్ఞానం"

"అలా అనుకోవడం నీ అజ్ఞానం"

"పోతేపోనీ నాన్నా. అంతా వాళ్ళనే అనుభవించనియ్యి. వాళ్ళు మాత్రం పరాయి వాళ్ళా? నా మట్టుకు నేనేదో సంపాదించుకుంటూనే వున్నాను. నాకు పెళ్ళామా? పిల్లలా?"

"ఇక ముందు కూడా వుండరా?"

"వుంటే నా సంపాదన లేదా. ఇంక ఆ ప్రస్తావన తేవద్దునాన్నా. వెధవ భూమి గురించి మనసులు పాడు చేసుకోవడం మంచిది కాదు. ఈ వయసులోనైనా ప్రశాంతంగా బతకండి"

"ఇంకేం ప్రశాంతతరా. నువు చెప్పినట్టేగనక చేస్తే నాకు అశాంతి అప్పట్నుంచే ప్రారంభమౌతుంది. అసలు — ఈ ఇంట్లో వుండే అర్హతనే కోల్పోవచ్చేమో!"

"అలా ఎన్నటికీ జరగదు. అన్నయ్య అలాంటి వాడు కాదు. ఒక వేళ అలా జరిగితే నేను వుండనే వున్నాను"

"నువు వుండాలనే న్యాయంగా పంచాలంటున్నాను. పెద్దవాడుగా నా బాధ్యత నేను నెరవేర్చాలి"

"వద్దు నాన్నా"

"నీమంకు పట్టేగానీ నేను ఎందుకు చెబుతున్నానో ఆలోచించవా? కావాలంటే నీ వాటా కూడా నీ అన్నకే ఇచ్చుకో. కానీ, పంపకాలు మాత్రం జరగాలి. సగం భూమి నీ పేరున రాయటం నా బాధ్యత"

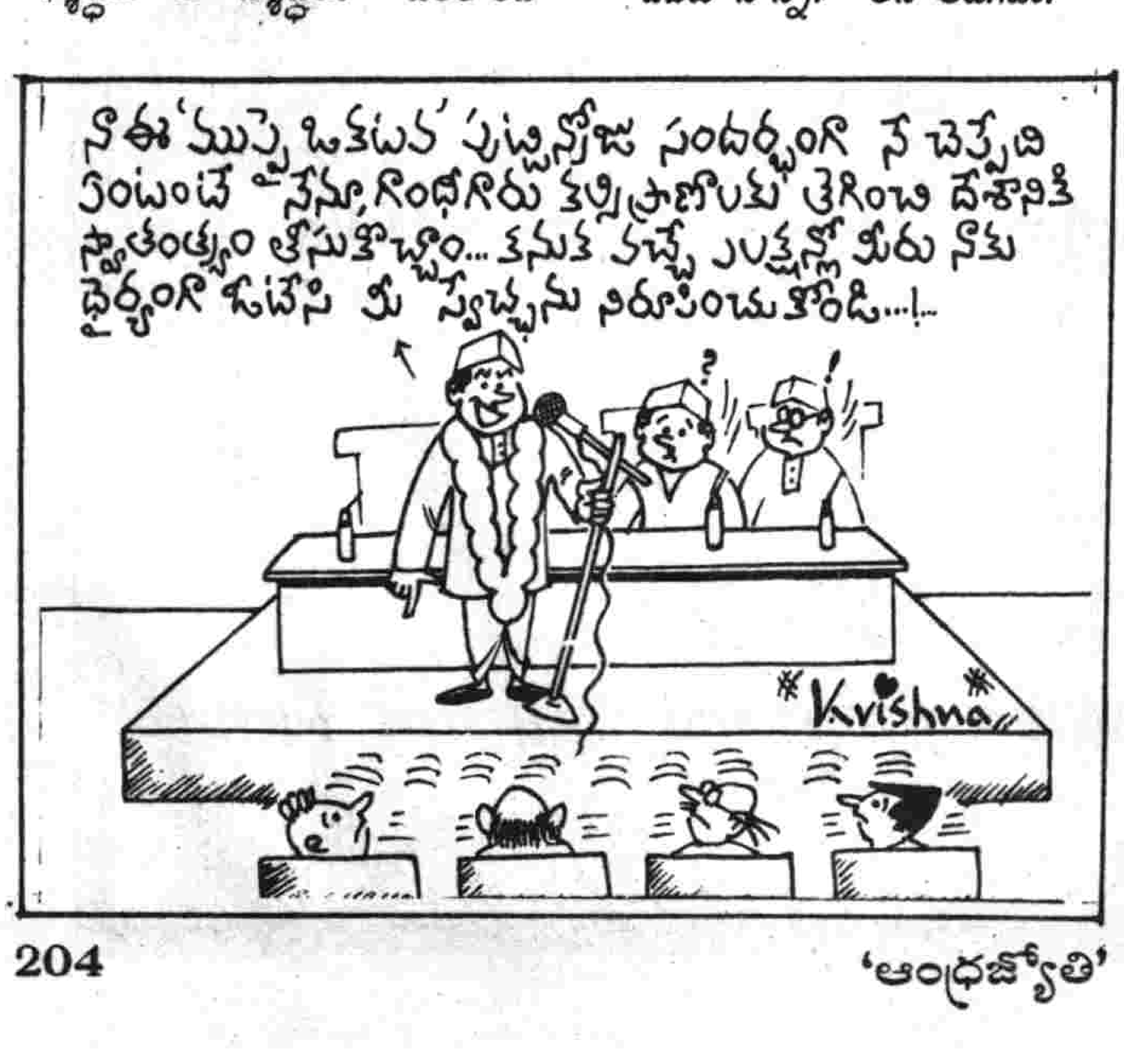

పల్లెంగోవి

దరహాసారుణ దృక్చాలనం పై
అదృశ్యపడగ నిఘా పరచుకుంటుంది
ఉధృతించే ఉక్కపోత
గర్భస్థ శిశువుకు సైతం వణుకు చెమట నుబికిస్తుంది
ఏరివేత వాతబడ్డ మెరిక యవ్వనం
తానా మింగిన బతుకు పండై దొర్లుకొస్తుంది
ఇనుప గిట్టల నిషా తొక్కిడిలో
మట్టి బతుకులు బెగ్గం పాడవుతాయి
నెగడుతున్న హృదయారణ్యాన్ని
బయొనెట్ల కార్మొయిల్లు మోహరిస్తాయి
పసిమొగ్గల శరచ్చంద్రికలను పసిరిక కాటేస్తుంది
ఎదిరించిన తల వెల నిర్ణయించి
పారువేట హింసక్రీడ పాశవికంగా నర్తిస్తుంది
పారించిన వింటిమావు సగంలోనే తెగి
శరపాపలు రాలి ధూళిలో కలుస్తాయి
పుట్టెడు దుఃఖంతో పొగులుతూ
పెగిలిన పెదవి చిట్లి మాట చితికిపోతుంది
కసికందులకు పాలు కుడుపుతున్నాయనీ
కడుపులో దాచుకుని కాపాడుతున్నాయనీ
యుద్ధ సంగీతాన్ని నెమరలేస్తున్నాయనీ
ఇరుల తెరల్ని చీల్చుకొస్తున్న
ఇన కిరణాలను కౌగలించుకుంటున్నాయనీ
ఊళ్ళకూళ్ళే వల్లకాడుగా మార్చబడతాయి

స్వప్న చిహ్నాలను ఛిద్రంచేసి
నాల్గుతలల సింహం బొమ్మ ప్రతిష్ఠించబడుతుంది
కాలమిప్పడు–కాలిన కలల కమురు మేఘాచ్ఛాదిత
కాలమిప్పడు–నెత్తుటి కనుకొలనుల్లో సంధ్యవార్చుతున్న గోగురిచ్చ
ఎన్కౌంటర్ల సాక్షిగా చెప్పండి–ఎన్ని హత్యలు చేశారో
గాలింపు సాక్షిగా చెప్పండి–ఎన్ని నిట్రాళ్ళను నిర్దాక్షిణ్యంగా నేలకూల్చారో
ఆత్మ రక్షణ సాక్షిగా చెప్పండి–ఎన్ని కరదీపికల్ని కాలరాచారో
అయినా–
నిప్పపూల ఇష్టవనాన్ని నిర్మూలించడమెవరితరం?
కనల్తున్న నెగడి సముద్రాన్ని నిర్బంధ పాశాలేం చేయగలవు?
తూట్లుపడ్డ పల్లెంగోవి పదునురాగం పాడుతోంది–వింటున్నారా??

"వద్దునాన్నా. ఆస్తిని ముక్కలు చేయకండి. కావలంటే కాగితం రాసిస్తాను. ఆస్తిలో భాగం అక్కర్లేదని"

"అంతేనా"

"అంతే! ఇంకేమీ చెప్పద్దు"

అక్కడి నుంచి లేచి వెళ్ళిపోయేడు అప్పారావు.

"నీ కర్మ" అనుకున్నాడు వెంకట్రామయ్యగారు.

అప్పారావు అటు వెళ్ళగానే నడుం వాల్చేడు వెంకట్రామయ్యగారు. అప్పారావు కూడా పక్కమీద వాలేడు. కాని, ఇద్దర్లో ఎవరికీ నిద్దర లేదు. ఎవరి ఆలోచన్లో వారున్నారు.

తెల్లవారటానికి ఇంకెంతో సమయం లేదు.

అప్పారావుకు మాగన్నుగా నిద్ర పట్టింది. ఎవరో తల నిమురుతూ వుంటే మెలుకువ వచ్చింది. కళ్ళు తెరిచి చూసేడు అప్పారావు. రామ్మూర్తి తన పక్కన కూర్చొని తలనిమురుతు న్నాడు.

"ఏవిటన్నయ్యా?" అనడిగేడు అప్పారావు లేచి కూర్చొని.

"నువు వెంటనే ఇక్కడి నుంచి వెళ్ళిపో తమ్ముడూ" అన్నాడు.

"ఎందుకని?"

"అదేమీ అడక్కు. వెంటనే వెళ్ళిపోయి నీ ప్రాణం దక్కించుకో. లేకుంటే నువు నాకు దక్కవు"

ఆ మాట కాస్తా అనేసి విసురుగా వెళ్ళిపోయేడు రామ్మూర్తి.

రామ్మూర్తి మాటలకు భయపడలేదు అప్పారావు. కానీ, తన ప్రాణాలు తీసేంత వరకూ ఎందుకు వచ్చిందో అతనికి అర్థం కాలేదు.

వెళ్ళి చావిట్లో తండ్రికి ఎదురుగా వున్న కుర్చీలో తెల్లవారే వరకూ కూర్చొన్నాడు.

వెంకట్రామయ్యగారు లేవగానే–

"నాన్నా! ఈ ఆస్తి వ్యవహారం ఇవాళే తేలిపోవాలి. ఎలాగో తెల్సా?"

"చెప్పు. నీవెలా చెబితే అలా చేస్తాను" అన్నాడు వెంకట్రామయ్యగారు.

"పాతపొలం నాలుగెకరాలూ మీ పేరుమీదనే వుండాలి. మిగిలిన ఎనిమిదెకరాలూ చెరిసగం పంచి కాగితాలు రాయించెయ్యండి" అన్నాడు.